ECLI:LV:ZRT:2018:0925.C15152016.4.S
Civillieta Nr. C 15152016
Lietvedības Nr. C 2737-18/33

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Jēkabpilī 2018. gada 25. septembrī

Zemgales rajona tiesa
tiesnese L. Bārbale,
ar tiesas sēdes sekretāri I. Cīruli,
piedaloties atbildētāja pārstāvim zvērinātam advokātam J. Jurkjānam,

atklātā tiesas sēdē, videokonferencē ar Zemgales rajona tiesu Jelgavā, izskatīja vienkāršotās procedūras lietu Biedrības „Latvijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs" prasībā (iepriekš – maza apmēra prasībā) pret /pers. B/ *(/pers. B/)* par zaudējumu piedziņu.

Aprakstošā daļa

Biedrība „Latvijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs" (turpmāk arī – Prasītājs) 2016. gada 16. martā iesniedza Jelgavas tiesā maza apmēra prasību pret atbildētāju /pers. B/ (*/pers. B/*) (turpmāk arī – Atbildētājs) par naudas piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2005. gada 8. decembrī /pers. D/, vadot Atbildētājam piederošo transportlīdzekli VAZ 2109, valsts reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, izraisījusi ceļu satiksmes negadījumu, kā rezultātā ticis bojāts /pers. E/ piederošais transportlīdzeklis *Opel Vectra*, valsts reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/. Atbildētāja kā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskā atbildība ceļu satiksmes negadījuma brīdī nav bijusi apdrošināta.

AAS "BALVA" 2006. gada 31. janvārī veikusi apdrošināšanas atlīdzības izmaksu 347,67 LVL apmērā par transportlīdzekļa bojājumiem.

Prasītājs norada, ka saskaņā ar Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma (turpmāk arī – OCTA likums) 51. panta pirmās daļas 1. punktu un AAS "BALVA" 2007. gada 7. marta regresa pieprasījumu un ADM rēķinu Nr. DA-20-ADM/2007, izskatot atlīdzības lietas Nr. T-110/2007 materiālus, 2007. gada 4. aprīlī ticis pieņemts lēmums Nr. 0240/T-110/2007 par atlīdzības summas atlīdzināšanu AAS "BALVA". Līdz ar ko tikusi atlīdzināta AAS „BALVA" /pers. E/ izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība par transportlīdzekļa bojājumiem 494,69 *euro* un 87,56 *euro* par lietas administrēšanu, kopā 582,25 *euro*.

Prasītājs norāda, ka 2007. gada 10. maijā un 2010. gada 13. novembrī Atbildētājam tikušas nosūtītas pretenzijas par zaudējumu atlīdzināšanu, vienlaicīgi izsakot brīdinājumu, ka zaudējumu neatlīdzināšanas gadījumā, zaudējumi tikšot piedzīti piespiedu kārtā.

Atbildētājs Prasītāja pretenzijas par zaudējumu segšanu atstājis bez ievērības, tādējādi Prasītājs pilnvarojis SIA "JULIANUS INKASSO LATVIJA" iekasēt no Atbildētāja zaudējumus, sakarā ar ko prasītājam radušies papildus zaudējumi 86,08 *euro*.

Ievērojot to, ka samaksa nav tikusi veikta, Prasītājs par laiku no 2012. gada 12. aprīļa līdz 2016. gada 2. martam aprēķinājis likumiskos nokavējuma procentus 135,83 *euro*.

Pamatojot prasību ar Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 41. panta otrās daļas 1. punktu, Civillikuma 3., 1765., 1775., 1779., 1784., 1895. pantu, Prasītājs lūdz piedzīt no Atbildētāja zaudējumus 668,33 *euro* un likumiskos procentus 135,83 *euro*, kā arī tiesas izdevumus, nosakot Prasītāja tiesības saņemt likumiskos 6 % gadā no galvenā parāda par laiku līdz sprieduma izpildei.

2016. gada 8. aprīlī tiesā saņemts Atbildētāja pilnvarotā pārstāvja zvērināta advokāta Jura Jurkjāna paskaidrojums (lietas 56. – 58. lapa), kurā norādīts, ka Atbildētājs prasību neatzīst.

Paskaidrojumā norādīts, ka Prasītāja prasības tiesībai ir iestājies noilgums 2015. gada 8. decembrī, jo noilguma termiņa tecējums sācies 2005. gada 8. decembrī. Norādīts, ka šajā laika periodā Atbildētājs nav saņēmis nekādas pretenzijas no Prasītāja.

Prasītājs 2016. gada 20. aprīlī iesniedzis Jelgavas tiesā atsauksmi par Atbildētāja paskaidrojumu (lietas 63. - 64. lapa), norādot, ka Atbildētāja iebildumi nav pamatoti. Norāda, ka noilguma tecējums prasītāja regresa lietās sākas ar lēmuma par izmaksu pieņemšanas dienu - 2007. gada 4. aprīli, nevis administratīvā protokola sastādīšanas dienu 2005. gada 8. decembri. Lietā esošie dokumenti apstiprinot, ka Atbildētājam vairākkārtēji tikuši nosūtīti paziņojumi uz viņa deklarēto dzīvesvietu, kur viņam jābūt sasniedzamam.

Ar Jelgavas tiesas 2017. gada 22. marta protokollēmumu lietā par trešo personu Atbildētāja pusē atzīta /pers. D/, kā persona, kura izraisījusi ceļu satiksmes negadījumu, vadot atbildētājam piederošu transportlīdzekli.

Ar Jelgavas tiesas 2017. gada 31. augusta spriedumu Biedrības „Latvijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs" prasība pret /pers. B/ *(/pers. B/)* par zaudējumu piedziņu tikusi noraidīta pilnīgi (lietas 118. - 121. lapa).

Par minēto spriedumu Prasītājs iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot 2017. gada 31. augusta spriedumu atcelt (lietas 124. – 127. lapa).

Ar Zemgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2018. gada 19. februāra lēmumu Jelgavas tiesas 2017. gada 31. augusta spriedums ticis atcelts un lieta nodota jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai (lietas 134. - 137. lapa). Sprieduma atcelšanas pamats bijis procesuālo tiesību normu pārkāpums, jo lieta tikusi izskatīta, neizlemjot jautājumu par trešās personas /pers. D/ aicināšanu uz tiesas sēdi.

Sagatavojot lietu jaunai izskatīšanai, ar tiesas 2018. gada 12. marta lēmumu (lietas 142. lapa) ticis nolemts lietu iztiesāt tiesas sēdē prasības tiesvedības kārtībā, aicinot puses, kā arī trešo personu /pers. D/.

Prasītāja pārstāvis uz tiesas sēdi nav ieradies, ir pieteikts lūgums par lietas izskatīšanu pārstāvja prombūtnē (lietas 169. – 170. lapa).

Prasītājs norāda, ka prasību uztur pilnā apmērā un vērš tiesas uzmanību uz OCTA likuma 41. panta otrās daļas 1. punktu, Civillikuma 1779. pantu, Ceļu satiksmes likuma 44. panta otro un trešo daļu.

Norāda, ka pierādījumi par apstākļiem, kas atbrīvotu transportlīdzekļa īpašnieku no zaudējumu atlīdzināšanas pienākuma, no atbildētāja puses neesot iesniegti, bet gadījumā, kad turētājs (tiesīgais lietotājs) nav sasniedzams vai piedziņa no viņa nav iespējama, par zaudējumiem atbild transportlīdzekļa īpašnieks.

Prasītājs norāda arī uz OCTA likuma 3. pantu un Ceļu satiksmes likuma 20. pantu, un uzskata, ka Atbildētāja kā transportlīdzekļa īpašnieka deliktatbildības pamatā ir viņa pieļautā bezdarbība un viņa paaugstinātas rūpības pienākums.

Prasītājs arī norāda uz to, ka /pers. D/ kopš 2011. gada 21. novembra neesot vispār sasniedzama, jo dzīvesvietas deklarācija viņai kopš šī laika anulēta.

Prasītājs atsaucas arī uz Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2013. gada 25. novembra spriedumu lietā Nr. SKC- 616/2013, kur atzīts, ka no OCTA likuma 41. panta otrās daļas 1. punkta izriet, ka par izmaksātās atlīdzības summas segšanu vienlīdz atbildīgi ir gan transportlīdzekļa īpašnieks, kurš nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, gan tā tiesīgais lietotājs, norāda , kā šāds viedoklis esot nostiprinājies arī tiesu praksē.

Prasītājs norāda, ka regresa kārtībā atgūtie līdzekļi par ceļu satiksmes negadījumā nodarītajiem zaudējumiem veidojot Garantijas fonda līdzekļus, ar kuriem tiek nodrošināta apdrošināšanas atlīdzību izmaksa.

Trešā persona /pers. D/ uz tiesas sēdi nav ieradusies.

No personas datu pārlūka (lietas 154. lapa) redzams, ka /pers. D/ 2011. gada 21. novembrī dzīvesvietas deklarācija anulēta, zudis tiesiskais pamats.

Kopš norādītā laika, /pers. D/Latvijā nav bijusi deklarēta dzīvesvieta. Vēsturiskā dzīvesvieta norādīta /adrese A/, Rīgā, kā arī lietas materiālos ir atrodamas ziņas par dzīvesvietas adresi /adrese B/.

Uz abām minētajām adresēm tiesa sūtījusi paziņojumus par tiesas sēdēm gan 2018. gada 12. martā, gan 2018. gada 29. maijā (sk. uzziņas lapa, lietas 1. lapa).

No atpakaļ saņemtajiem pasta sūtījumiem (lietas 152., 164., 165. lapa) redzams, ka norādītais adresāts – /pers. D/, abās norādītajās adresēs nav zināms.

Ievērojot to, ka /pers. D/ nav deklarētas dzīvesvietas Latvijā, uz kuru būtu iespējams nogādāt paziņojumus par tiesas sēdi Civilprocesa likuma 56. panta noteiktajā kārtībā, kā arī to, ka tiesai nav vispār zināma šīs personas atrašanās vieta un viņas faktiskā dzīvesvieta, tiesa atzīst, ka ir izsmeltas visas iespējas trešās personas uzaicināšanai uz lietas izskatīšanu.

Ievērojot to, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 59. panta pirmo daļu, ar publikāciju laikrakstā uz tiesu var aicināt tikai atbildētāju, kura adresi nav iespējams noskaidrot, tad trešo personu /pers. D/ minētajā kārtībā aicināt, nav likumīga pamata.

Atbildētāja pilnvarotais pārstāvis paskaidroja, ka nekas par /pers. D/ atrašanās vietu viņam neesot zināms, pret lietas izskatīšanu šīs personas prombūtnē iebildumus neizteica.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē paskaidroja, ka prasību neatzīst, jo uzskata, ka pirmkārt iestājies prasības noilgums, kurš skaitāms no administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas dienas, proti no 2005. gada 8. decembra, kā arī uzskata, ka Prasītājam ar prasību bija jāvēršas pret ceļu satiksmes negadījuma izraisīšanā vainīgo personu, /pers. D/, kura vadīja uz Atbildētāja vārda reģistrētu transportlīdzekli, kurš faktiski uz to brīdi jau bijis pārdots šai pašai personai.

Motīvu daļa

Noklausījusies Atbildētāja pilnvarotā pārstāvja paskaidrojumu tiesas sēdē, novērtējusi prasības pieteikumā norādītos apstākļus un Prasītāja iesniegto paskaidrojumu kopsakarā ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem, tiesa atzīst, ka prasība ir apmierināma pilnīgi.

No izziņas par ceļu satiksmes negadījumu (lietas 11. lapa) ir redzams, ka 2005. gada 8. decembrī noticis ceļu satiksmes negadījums, kā rezultātā Atbildētāja īpašumā reģistrētais transportlīdzeklis VAZ 2109, valsts reģistrācijas numura zīme /reģistrācijas numurs/, sadūries ar transportlīdzekli *Opel Vectra*, valsts reģistrācijas numura zīme /reģistrācijas numurs/. Izziņā norādīts, ka ceļu satiksmes negadījuma izraisītājs ir /pers. D/.

Lietā neapstāv strīds par to, ka ceļu policija par vainīgu ceļu satiksmes negadījuma izraisīšanā atzinusi automašīnas tiesīgo lietotāju /pers. D/, kura vadīja Atbildētājam piederošo transportlīdzekli un, ka minētā ceļu satiksmes negadījuma rezultātā transportlīdzeklim *Opel Vectra*, valsts reģistrācijas numura zīme /reģistrācijas numurs/, nodarīti bojājumi. Tāpat nepastāv strīds par to, ka uz ceļu satiksmes negadījuma brīdi transportlīdzeklim VAZ 2109, valsts reģistrācijas numura zīme /reģistrācijas numurs/, nav bijusi veikta transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana, kā arī nepastāv strīds par prasības summas apmēru.

Starp pusēm pastāv strīds par to, vai Atbildētājam, kā negadījumu izraisījušā transportlīdzekļa īpašniekam, kurš nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, ir pienākums atlīdzināt zaudējumus un vai Prasītājs vēršoties ar prasību tiesā 2016. gada 2. novembrī, nav pārkāpis Civillikumā noteikto vispārīgo noilguma termiņu – 10 gadus.

No lietā iesniegtajiem rakstveida pierādījumiem (lietas 20., 21. lapa) redzams, ka AAS "BALVA" 2006. gada 13. janvārī pieņēmusi lēmumu par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu pēc polises Nr. TAB-49 par labu /pers. E/ sakarā ar 2005. gada 8. decembrī notikušo ceļu satiksmes negadījumu, kurā bojāta viņam piederošā automašīna.

2006. gada 31. janvārī AAS "BALVA" ar kases izdevumu orderi Nr. 283 minētajai personai izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību 347,67 LVL apmērā.

Savukārt 2007. gada 7. martā AAS "BALVA" vērsusies ar pieteikumu pie Biedrības "Latvijas Transportlīdzekļu apdrošināšanas birojs", lūdzot pieņemt lēmumu par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības 347,67 LVL un Atlīdzību lietas administrēšanas izdevumu 61,54 LVL apmērā, apmaksu (lietas 22. lapa), par ko iesniedzot arī rēķinu (lietas 23. lapa).

Prasītājs minētā pieteikuma un rēķina sakarā 2007. gada 4. aprīlī pieņēmis lēmumu par izmaksu Nr. 0240/T-110/2007 (lietas 24. lapa), saskaņā ar kuru un pamatojoties uz OCTA likuma 26. pantu, 31. panta devīto daļu, 44. panta otrās daļas 2. punktu, 51. panta pirmās daļas 1. punktu, 2005. gada 28. februāra līgumu Nr. TAB/SAD-1 "Par savstarpējo sadarbību atlīdzību lietu administrēšanā" par labu AAS "BALVA", ticis nolemts izmaksāt apdrošināšanas atlīdzību un lietas administrēšanas izdevumus kopumā 409,21 LVL apmērā. Izmaksa veikta 2007. gada 10. aprīlī (lietas 25. lapa).

Izvērtējot minētos faktus, tiesa atzīst par nepamatotu Atbildētāja argumentu par to, ka izskatāmajā lietā prasības noilguma termiņš, atbilstoši Civillikuma 1895 pantam, būtu skaitāms no ceļu satiksmes negadījuma brīža, proti no 2005. gada 8. decembra, līdz ar ko šis termiņš uz prasības pieteikuma iesniegšanas dienu būtu jau iztecējis.

No lietas materiāliem redzams, ka Prasītājs prasību tiesā iesniedzis 2016. gada 16. martā.

Civillikuma 1895. pants noteic, ka visas saistību tiesības, kuras nav noteikti izņemtas no noilguma ietekmes un kuru izlietošanai nav likumā noteikti īsāki termiņi, izbeidzas, ja tiesīgā persona tās neizlieto desmit gadu laikā.

Savukārt Civillikuma 1896. pants noteic, ka noilgums sāk tecēt ar to dienu, kurā prasījums ir tā nodibināts, ka pret parādnieku, kas nav izpildījis savu pienākumu, nekavējoties var celt prasību.

Tiesas ieskatā Prasītāja tiesības uz prasījumu par zaudējumu atlīdzību pret Atbildētāju, kā transportlīdzekļa īpašnieku, kurš nebija apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību vai transportlīdzekļa tiesīgo lietotāju, radās ar 2007. gada 4. aprīli, proti, ar brīdi, kad prasītājs pieņēma lēmumu par izmaksu par labu AAS "BALVA". Līdz minētajam datumam, Prasītājam nebija nekāda tiesiska pamata vērsties ar jebkāda veida pretenzijām ne pie Atbildētāja, ne pie trešās personas.

Ievērojot to, ka speciālajā tiesību normā šādam gadījumam nav noteikts īpašs regulējums, tad piemērojams Civillikuma 1895. pantā noteiktais vispārējais noilguma termiņš – 10 gadi, kurš skaitāms no dienas, kad apdrošinātājs pieņēmis lēmumu par apdrošināšanas atlīdzības un lietas administrēšanas izdevumu izmaksu.

Tiesa atzīst, ka konkrētais gadījums, pēc analoģijas saistāms ar citu strīdu lietā, kad apdrošinātājs attiecies izmaksāt apdrošināšanas atlīdzību, kurā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments sprieduma lietā Nr. SKC-18/2014, atzinis, ka 10 gadu noilguma termiņš skaitāms no dienas, kad apdrošinātājs attiecies izmaksāt apdrošināšanas atlīdzību.

Līdz ar minēto, tiesa atzīst, ka, savukārt, konkrētajā gadījumā, noilguma termiņš skaitāms no dienas, kad apdrošinātājs pieņēmis lēmumu par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu.

Saskaņā ar OCTA likuma 3.panta pirmo daļu, kas bija spēkā no 2004.gada 1.maija līdz 2007.gada 31.oktobrim obligātās apdrošināšanas objekts ir transportlīdzekļa īpašnieka vai tiesīgā lietotāja civiltiesiskā atbildība (turpmāk — īpašnieka civiltiesiskā atbildība) par ceļu satiksmes negadījumā nodarīto zaudējumu trešajai personai.

Minētās normas otrajā daļā noteikts, ka īpašnieka civiltiesisko atbildību par katru ceļu satiksmē lietoto transportlīdzekli apdrošina ikviens transportlīdzekļa īpašnieks, noslēdzot attiecīgu apdrošināšanas līgumu. Ja īpašnieks nodevis lietošanā citai personai transportlīdzekli, par kuru nav noslēgts apdrošināšanas līgums vai transportlīdzekļa lietošanas laikā ir beidzies apdrošināšanas līguma termiņš, apdrošināšanas līgumu īpašnieka vārdā slēdz transportlīdzekļa tiesīgais lietotājs. Apdrošināšanas pienākuma nav tiesīgajam lietotājam, kas ir darba tiesiskajās vai dienesta attiecībās.

Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 1. panta 14. punktā dots transportlīdzekļa tiesīgā lietotāja jēdziens, proti, tā ir fiziska vai juridiska persona, kura nav transportlīdzekļa īpašnieks, bet uz pilnvaras, īres līguma vai cita tiesiska pamata lieto transportlīdzekli ceļu satiksmē.

Atbilstoši minētās tiesību normas 13. punktam transportlīdzekļa īpašnieks ir fiziskā vai juridiskā persona, kurai pieder transportlīdzeklis vai uz kuras vārda reģistrēts transportlīdzeklis.

Atbildētāja pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē paskaidroja, ka faktiski uz ceļu satiksmes negadījuma brīdi transportlīdzeklis VAZ 2109, ar valsts numura zīmi /reģistrācijas numurs/, jau bijis pārdots /pers. D/, bet neesot notikusi īpašnieka pārreģistrācija, taču attiecīgus pierādījumus tiesai iesniegt neesot iespējams.

Atbilstoši OCTA likuma, kas bija spēkā no 2004. gada 1. maija līdz 2007. gada 31. oktobrim, 41. panta otrās daļas 1. punktam transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs ir tiesīgs iesniegt regresa prasību pret ceļu satiksmes negadījumu izraisījušā transportlīdzekļa īpašnieku, ja tas nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, vai pret šā transportlīdzekļa tiesīgo lietotāju.

No minētās likuma normas izriet, ka par vienlīdz atbildīgiem par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības summas segšanu prasītājam var būt gan transportlīdzekļa īpašnieks, kurš nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, gan tā tiesīgais lietotājs, kā arī izriet tas, ka apdrošinātājs ir tiesīgs pats izlemt pret kuru no norādītajām personām vērsties ar prasību par zaudējumu piedziņu.

Tiesa nepiekrīt Atbildētāja pārstāvja argumentam par to, ka, nosakot zaudējumu atlīdzināšanas pienākumu OCTA likuma 40. panta (pašlaik - 41.pants) otrās daļas 2. punkta norma ir tulkojama, vadoties tieši no OCTA likuma 3. panta otrās daļas 2. teikuma, kas noteic, ka gadījumā, ja īpašnieks nodevis lietošanā citai personai transportlīdzekli, par kuru nav noslēgts apdrošināšanas līgums, apdrošināšanas līgumu īpašnieka vārdā slēdz transportlīdzekļa tiesīgais lietotājs.

Minēto tiesību normu tulkojis arī Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departaments sprieduma lietā Nr. SKC-616/2013, kura izskatīta Senāta paplašinātā sastāvā.

Augstākās tiesas Senāts tieši norāda, ka šī tiesību norma ir tulkojama, vadoties no izmaksāto līdzekļu atgūšanas mērķa, atzīstot, ka šīs normas sastāvs ir realizējies, kad zaudējumi ir piedzīti no transportlīdzekļa īpašnieka, kurš nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, vai no tā tiesīgā lietotāja. Šajā normā lietotais saiklis "vai" izslēdz zaudējumu piedziņu no otra subjekta, kad tos jau sedzis pirmais.

Tiesa secina, ka ar minēto tiesas atziņu ir nostiprinātas speciālajā tiesību normā noteiktās apdrošinātāja tiesības izvēlēties attiecīgo atbildīgo personu, pret kuru vērsties ar regresa prasību par zaudējumu piedziņu, proti pret transportlīdzekļa īpašnieku vai tiesīgo lietotāju.

Turklāt Ceļu satiksmes likuma 44. panta trešā daļa nosaka, ka gadījumos, kad transportlīdzeklis ir nodots turētājam, par nodarītajiem zaudējumiem atbild turētājs, ja viņš nav vienojies ar īpašnieku par citādu zaudējumu segšanas kārtību. Tomēr, ja turētājs atrodas prombūtnē (ārpus valsts robežām), nav zināma viņa dzīvesvieta vai pilnīga zaudējumu piedziņa no viņa nav iespējama, par zaudējumu atbild transportlīdzekļa īpašnieks.

Lietā nepastāv strīds par to, ka transportlīdzekļa tiesīgā lietotāja /pers. D/ nav atrodama, kā arī viņas dzīvesvieta nebija zināma jau uz prasības pieteikuma iesniegšanas dienu, jo kopš 2011. gada 21. novembra šai personai ir anulēta dzīvesvietas deklarācija Latvijā

Līdz ar minēto, tiesa atzīst, ka prasība par zaudējumu atlīdzību pret Atbildētāju, kā transportlīdzekļa īpašnieku, šajā gadījumā celta pamatoti un apmierināma pilnībā.

Atbilstoši OCTA likuma 51. panta trešās daļas 1. punktam atbildētājs ir Atbildīgs arī par līdzekļiem, kuri no Garantijas fonda tikuši segti izdevumiem, kas saistīti ar zaudējumu atgūšanas lietas administrēšanu, kas kopumā sastāda 86,08 *euro*.

Šajā gadījumā ir piemērojams arī Civillikuma 1779. pants, kurš nosaka, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Kā norādīts iepriekš, tad zaudējumi prasītājam cēlušies Atbildētāja bezdarbīgas rīcības rezultātā.

Ar lietas materiālos iesniegtajiem rakstveida pierādījumiem - pretenzijām par zaudējumu atlīdzināšanu no 2007. gada 10. maija un 2010. gada 13. novembra , kā arī no 2012. gada 5. aprīļa, pierādīts, ka Atbildētājs tika informēts par zaudējumu segšanas pienākumu un to apmēru, kā arī brīdināts par sekām, kādas iestāsies zaudējuma neatlīdzināšanas gadījumā.

Prasītājs par laika periodu kopš 2012. gada 12. aprīļa līdz 2016. gada 2. martam aprēķinājis likumiskos procentus, atbilstoši Civillikuma 1765. pantā noteiktajam apmēram un sastāda 6 % gadā no zaudējuma pamatparāda summas, veidojot kopumā 135,83 *euro*.

Saskaņā ar Civillikuma 1759. panta pirmo punktu, procenti jāmaksā, arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs, šādus procentus sauc par likumiskajiem procentiem, kuri prasāmi reizē ar galveno saistību.

Tādējādi apmierināms arī Prasītāja prasījums par tiesību noteikšanu par laika periodu līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6 % gadā no galvenā parāda, kas atspoguļojams sprieduma rezolutīvajā daļā, atbilstoši Civilprocesa likuma 195. pantam.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. pantu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Šajā sakarā par labu Prasītājam piespriežami tiesas izdevumi, kuri iemaksāti iesniedzot prasību tiesā: valsts nodeva 120,62 *euro* apmērā (lietas 9. lapa) un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 *euro* apmērā (lietas 10. lapa), kopā – 125,32 *euro*.

Valstij atlīdzināmi tiesas izdevumi, kuri radušies papildus jau samaksātajiem par pavēstu un tiesas dokumentu nosūtīšanu lietas dalībniekiem, kuri saskaņā ar uzziņu lietā kopumā sastāda 2,92 *euro* un ko nosaka Civilprocesa likuma 42. pants.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1] pantam Atbildētājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 189., 193., 195., 204.[1] pantu tiesa

nosprieda

vienkāršotas procedūras lietu Biedrības „Latvijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs" prasībā pret /pers. B/ (*/pers. B/*) par zaudējumu piedziņu apmierināt.

Piedzīt no /pers. B/ (*/pers. B/*), personas kods /personas kods/, par labu Biedrībai "Latvijas Transportlīdzekļu apdrošināšanas birojs" zaudējumus 668,33 *euro*, likumiskos procentus par laika periodu no 2012. gada 12. aprīļa līdz 2016. gada 2. martam 135,83 *euro*, tiesas izdevumus 125,32 *euro*, kopā 929,48 *euro* (deviņi simti divdesmit deviņi *euro*, 48 centi).

Noteikt, ka Prasītāja labā piedzenamo naudas summu samaksa veicama Biedrības „Latvijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs" norēķinu kontā Nr. LV65HABA0551022538931, AS "Swedbank".

Piedzīt no /pers. B/ (*/pers. B/*), personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,92 *euro* (divi *euro*, 92 centi), nosakot, ka ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa veicama kontā: saņēmējs - Tiesu administrācija, reģistrācijas Nr. 90001672316, saņēmēja iestāde - Valsts kase, konta Nr. LV51TREL2190458019000, BIC kods TRELLV22; iemaksas mērķis - kods 21499, personas dati, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (samaksas kvīts iesniedzama Zemgales rajona tiesā).

Noteikt /pers. B/ (*/pers. B/*), personas kods /personas kods/, sprieduma labprātīgas izpildes termiņu - 10 (desmit) dienas no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Noteikt Biedrībai "Latvijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs" tiesības līdz pilnīgai sprieduma izpildei (izsoles dienai), sākot no dienas, kad beigsies sprieduma labprātīgas izpildes termiņš, saņemt likumiskos procentus – 6 % gadā no zaudējuma pamatsummas, nosakot, ka procentu pieaugums apstājas sasniedzot zaudējuma summas apmēru.

Spriedumu 20 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas (datums, kad spriedums ir pieejams tiesas kancelejā) - 2018. gada 25. septembra, var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā, sūdzību iesniedzot Zemgales rajona tiesā. Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā, ja pastāv kāds no Civilprocesa likuma 440.[2] pantā noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem.

Tiesnese L. Bārbale